

по прѣди идѣхъ на този зборъ“. А пъкъ по-рано още отъ 1847—54 г. на нашия Потурски зборъ — на Петровденъ (29 и 30 Юний), защото само този зборъ, че бѣше въ Севѣрна Доброджа ли какво, почна да се празнува. То отъ цѣлата Доброджа се стичаха да се черкуватъ и още вечерята на Вечерня (28 Юн.), не ги събираше, не черквата не и дворагъ ѝ. Тѣй ся трупахъ и на този Бей-Даушки сборъ — на 9-й Май, тѣй почнали бѣхъ да ся трупатъ и на този Горнѣо-Чамурлийския — на 2-й Май. А пъкъ прѣзъ тая 59 г. бѣхъ съвсѣмъ малко сравнително съ по- прѣднитѣ години. Азъ това почнахъ да го отдавамъ отъ многото зборови, които почти въ всѣко Българско село почнахъ да ставатъ. Спорѣдъ Стефана не била тая причината, а била тя по това, че прѣзъ 1857 г. щомъ се утвори въ Тулча Протестанско училище съ учителятъ имъ г. Флокинъ и Нимоляка, г. Иванъ Ивановичъ и скоро имъ ся напѣлнихъ 2-тѣ училища: съ Български, Руски, Ромѣнски Нимоляшки, Немски дори и Еврейски дѣца, а Липованитѣ и Турцитѣ не приеха да си пратятъ дѣцата. И това, че протестанскитѣ г. г. Учители, почнахъ да дражатъ скаски на дѣцата и се по Стария и Новия завѣти. И да имъ ги продаватъ съвсѣмъ безъ пари, било: *Библия*, *Евангелие* и др. и защото се знаеше кога ще дражатъ скаски, по това почнахъ и много слушатели да ги посѣщаватъ, дори почнахъ между скаскитѣ си — „проповѣди“ да мѣшатъ защо сии: постяли, кланяли на икони, исповѣдвали, комкали и др. такива, че свѣта Богородица била не Свѣта и пр... Тѣй щото до като се сѣятъ хората, виѣсто да имъ ся разбира цѣлѣта, почнахъ по възрастнитѣ т. е. тия, които ся смятахъ за ученички — „Тулчанската интелигенция“ обратно разбраха тия проповеди, че защо да постимъ? защо да ся исповядвами. комками, защо да ся кланимъ на сътворени кумири? и др. так. Породися отъ всичко това единъ видъ неразбрано Безбожие! Коего пустна жили и между селското насѣление, но отъ друга страна другъ напѣдѣкъ ся забѣляза, между гражданитѣ, че тѣй скоро ся распространи и Модата — алафранга: дрѣхи, сетре отгоръ сетре, панталонъ отгоръ панталонъ, риза отгоръ риза, чепикъ отгоръ чепикъ; така и между красния полъ: капелини, умбrellи, палта, шалови; а пъкъ домашнитѣ мобили друго и тѣ отъ алафрангата. Домашнитѣ весѣлби не сж вече съ Юначни староврѣмски пѣсни, а се замѣнихъ съ нови — любовни, хората и ржченицитѣ: съ полки, валсови, кадрили и др. —